

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 79/2024
15.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Милош Зеловић из ..., против туженог Универзитетски клинички центар Србије, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3119/23 од 03.08.2023. године, у седници одржаној 15.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против дела става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3119/23 од 03.08.2023. године, којим је потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1722/21 од 28.03.2023. године у ставу првом и петом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против дела става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3119/23 од 03.08.2023. године, којим је потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1722/21 од 28.03.2023. године у ставу првом и петом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1722/21 од 28.03.2023. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду исплати за период јун 2018. године – децембар 2018. године појединачне износе одређене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде за исхрану у току рада исплати за период јун 2018. године – фебруар 2021. године појединачне износе одређене у овом ставу изреке почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљи на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора исплати за период март 2018. године – фебруар 2021. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом четвртим изреке тужиља је ослобођена обавезе плаћања судске таксе. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка од 104.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3119/23 од 03.08.2023. године ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужиле и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем и петом изреке. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, побијајући је у усвајајућем делу и у делу одлуке којим је одлучено о трошковима поступка, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Тужилца је одговорила на ревизију туженог.

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, нити је тужени о томе приложио одговарајуће пресуде. Одлуке нижестепених судова су у складу са уједначеном судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у којој је расправљено питање права запосленог на исплату минималне зараде, тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно време које се изједначава са пуним радним временом. Циљ исплате минималне зараде је да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и чланова њихових породица, што је предвиђено Конвенцијом међународне организације рада број 131. о утврђивању минималних надница и Препоруком број 136 о утврђивању минималних надница.

По оцени Врховног суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Наиме, ревизијом се оспорава и другостепено решење којим је потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке првостепене пресуде.

Сходно изнетом Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

3

Тужиља је тужбу ради исплате поднела 15.03.2021. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је испод цензуса прописаног чланом 403. став 3. ЗПП, односно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, те је Врховни суд нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 28. ЗПП ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.), а камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Имајући ово у виду, као и да у конкретном случају ревизија туженог изјављена и против другостепене одлуке у делу одлуке о трошковима поступка, којом је одлучено о споредном тражењу странака, која не чини главно потраживање, то ревизија туженог ни у овом делу није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**